

Nummer 6

15. Marts 1912

61. Aargang

Hjemmet og Kirken ere begge Gudshuse.

Tale af Præs. Joseph F. Smith ved Indvielsen af Fremont Stavs Tabernakel
i Reyburg, Idaho, den 7. Januar. 1912.

Mine Brødre og Søstre!

Det er i Sandhed en stor Glæde og en Ære for mig at nyde det Privilegium at mødes med eder til eders første Konference i dette nye, smukke Hus for at indvie det til Herren og hans Tjenere til det Brug, for hvilket det er bleven bygget af Folket i denne Stav af Zion.

Med eders Tilladelse vil jeg sige nogle Ord, inden vi opsende Indvielsesbønnen, da jeg har noget paa mit Sind, som jeg i Korthed ønsker at fremlægge. Med Hensyn til vor Skik at indvie det, vi bruge, og som er bestemt at være til vor Gavn og Velsignelse i Herren, da vil Ungen anse Indvielsen af dette Hus for at være overflødig eller upassende, men nedbede Guds specielle Velsignelse over det og bede, at hans Aard stadig og altid maa være i denne Bygning og over hans Folk, som samles her fra Tid til Tid. Det staar maaske ikke fuldt saa klart for vort Sind, som at vi hellige og velsigne alle andre Ting, som vi her i Livet have med at gjøre. For mig synes det mest passende og rigtigt, naar vi bygge et Hus til Ly for Hustru og Børn, et Sted, hvor vi kunne hvile vort Hoved i Fred, et Sted, hvor vi kunne samles om Guds Gaver, vore Børn, hvor vi ønske at samles i vor Familiekreds for at tilbede vor himmelske Fader og frembære til ham vor Tak og Pris, fordi vi ere velsignede med et Hjem, der yder os Beskyttelse, et

Sted af Komfort og Nydelse, som hører os selv til og ingen anden, og som udelukkende er til vort eget personlige Brug.

Hjemmet er for mig den kjæreste Plet paa Jorden. Der findes Intet, der kan være mere dyrebart og helligt i en Mands Hjerter og Sind end netop det Sted, han kalder sit Hjem. Det er her, vi kunne nyde Hvile, Fred, Ro og Bekvemmelighed, Føde, Skjul, Kjærlighed, Enighed og den mest fuldkomne Lyksalighed, som kan opnaas af Mennesker i denne Verden, naar vi ere i Besiddelse af den rette Aand og Forstaaelse af det gjensidige Forhold, som bør eksistere mellem Mand og Hustru, Fader og Moder, Forældre og Børn. Derfor næst min egen Ret, ja, endog højere end min egen Ret i Hjemmet, bør jeg anerkjende Guds Ret deri, han, som er Giveren af al god og fuldkommen Gave.

Jeg føler, at enhver Mand, som er velsignet med Hustru og Børn og et Hjem for dem, bør først og fremmest til sit Hjem indbyde den levende Guds Aand, som er Sandhedens Aand, Intelligensens og Kjærlighedens Aand, Dydens og Hengivenhedens Aand. Eders Hjem ere ikke det, de bør være, dersom Guds Aands Indflydelse ikke gjør sig gjældende i dem, og dersom I ikke føle, at Gud er Medejer i eders Hjem og har Ret til at træde indenfor og besøge eder og administrere til eder ved sin Aands Indflydelse baade ved Dag og ved Nat, i Sygdom eller i gode Dage, i fattigdom eller i Velmagt. En Mand kan bede under sit eget Tag og i sit eget Hjem med den Følelse, at Gud, vor evige Fader, har Ret til at komme der, og at han er nærværende paa vor Bøn og ifølge vor Indbydelse og hjertelige Ønske; vi have ofret vort Hjem frit til ham og overgivet det i hans Varetægt med Fred og Trivsel.

Jeg beder derfor mine Brødre her, som have Familie, og som ere velsignede med Hustru og Børn, men som have forsømt at hellige og indvie deres Hjem, om nu at gjøre det og indbyde Guds Aand til at afværge alt Ondt, og at I, naar I gaa hjem fra denne Konference, ville bede Herren saaledes: „O Gud, antag mit Hjem, gjør det til dit, og lad det blive din Bolig. Kom ind til det. Lad din Aands Indflydelse bortdrive Ulykke og Ondt og forsøge Fred og Kjærlighed, Enighed og Harmoni mellem Fader og Moder, Forældre og Børn og mellem Børnene selv; at der ikke maa være nogen Strid, Uoverensstemmelse eller Forstyrrelse, men at det maa være et Sted for Bøn, sand Hengivenhed og Tilbedelse af Gud, som er Giveren af al god og fuldkommen Gave.“

Men jeg vilde lade denne Bøn række udenfor mit Hjem. Dersom jeg ejede en Farm, saa vilde jeg ogsaa hellige den til Herren. Jeg vilde nedbede hans Velsignelser over den, at den maatte blive frugtbar; jeg vilde bede ham give mig Jordens Grode og Frugterne af mit Arbejde og mine Bestræbelser og bevare den fra Ødelæggelse og Misvæxt. Jeg vilde føle, at det var min Pligt, dersom jeg var anbetroet at være

Gjer af en Del af denne Jord, at tilbagelevere den i saa god Orden som mulig til sin oprindelige Gjer, som er Gud i Himmelen. Vidt efter lidt vil det forstaaes af os, at vor Besiddelse kun er midlertidig, medens Guds er evig. Utsaa er det hans altid, men vort kun en kort Tid — kun Livets stakkede Tid.

Vor Lektie er denne: Vi skulde lære at anerkjende Herrens Haand i alle Ting og stille vore Ting til hans Raadighed, til Opfyldelsen af hans Hensigter og til at fremhjælpe Retfærdighed paa Jorden; ikke bruge det til at fremme Synd og Ugudelighed eller det Ondes Indflydelse paa Jorden. Derfor, mine Brødre og Søstre, dersom I eje Hjem, saa indvi dem til Herren og anerkjend hans Autoritet. Lad eders Liv og Levnet være rent og ubesmittet, saa at eders Glæde maa blive fuldkommen, og at I maa blive tilfredse med de Betsignelser, som Herren skænker eder, og ikke plages af Utilfredshed; det er „Mormonisme“. Dersom I eje Farme, da hellige dem til Herren; dersom I have Faar eller Kreaturer, da hellige dem til Herren og overgiv dem i hans Varetægt, at hans Dje maa vaage over dem, naar I sove, at hans Haand maa beskytte dem, naar eders er magtesløs. Han er Fader for Alle, Himmelen og Jordens Skaber, og de Sidste-Dages Helliges Op-gave er at lade det blive en Del af deres Religion, en Del af deres Tro, en Del af deres Liv og deres Haab i Himmelen at anerkjende Herrens Haand i alt, hvad der sker. Hvis I drive en Kjøbmandsforretning eller nogen anden Haandtering, saa tag Herren med, og tænk ikke paa, at I kunne bedrage ham, og at han ikke kan se, hvad I gjøre. Dersom vi følge dette Raad, da ville vi blive et ærligt Folk, og vi ville blive intelligente; thi I maa forstaa, at en Person, som ikke er villig til at anerkjende Guds Haand i alle Ting, er maaske uvidende og ikke intelligent.

Det er derfor Daarstab for en Mand, som er stillet saaledes i Verden, at tænke, at han ejer den hele Jord, og at Herren intet har dermed at skaffe. De Sidste-Dages Hellige staa paa et højere Stade og have en højere Opfattelse end denne usande Mening, som er saa gængs i hele Verden i Dag; derfor er det vor Blikt at lære det til vort Folk og selv at tro derpaa, lære det til vore Børn og de igjen til deres Børn indtil den sidste Generation. Vi bør udøve en Indflydelse over dem til det Gode; ikke noget, som bringer Skjændsel, Skade eller Odelæggelse over dem.

Mine Brødre og Søstre, disse ere nogle af mine Følelser og Anskuelser vedrørende vort jordiske Forvalterskab; thi vi ere i det højeste kun Forvaltere, og det er vel for os at auvende det vist og passende, som er anbetroet os, og, naar vi have fuldendt vort Forvalterskab her, da at overlevere det og sige: Jeg har søgt at anvende det paa en Naade, som var ret og behagelig i Guds Øjne.

J, som leve i denne Stav af Zion, og som ville mødes her fra Tid til anden for at dyrke Gud i dette smukke Lokale, J ere dem, som hel- lige dette Hus til Herren — ikke jeg. Jeg handler alene som Mund for eder, idet jeg opsender Indvielsesbønnen til Herren om at udøse sine Velsignelser over Bygningen. Men jeg ønsker ogsaa at sige til alle dem af eder, som have bidraget med Gaver til dens Fuldendelse, at Herren vil velsigne eder, og at det vil blive et af de bedste Foretagender, J nogenfinde have deltaget i i denne Verden med de Midler, Herren har anbetroet eder. Amen.

„Stumper“ af Religion.

Af Sterling B. Talmage.

En Voldske møder i sit Missionsarbejde alle Slags Argumenter imod „Mormonismen“; nogle af disse ere saa svage og intetfigende, at de kun kunne fremfalde et Smil, medens andre ere saa forvrængede og farvede af sektarisk Bitterhed, at de ikke fortjene alvorlig Overvejelse. Men der er nogle, som virkelig bære Spor af Alvor og dybsindig Underfølgelse, og til dem hører et Argument, som nylig blev anført over- for os.

En Herre sagde nemlig: „J Mormoner have ikke en Religion, som kan kaldes eders egen; den er kun Stumper og Stykker af andre Samfunds Troesbekendelser. J ere Katholiker, forsaavidt som J paaataa at have Eneret til at fungere med Guds Præstedømmes Autoritet; J ligne den engelske Kirke deri, at J benægte, at Paven besidder himmelsk Myndighed, fordi den romerske Kirke faldt fra den sande Tro og hen- faldt til Afgudsdyrkelse; J ere Baptister, forsaavidt som J betragte Næddyppelsens Daab som den eneste rette Form for Daaben; J ere Presbyterianere, eftersom J tro paa Forudbestikkelse til et eller andet stort Arbejde, og J ere delvis Jøder, fordi J tilbede en personlig, haandgribelig Gud; men J ere ogsaa Christian Scientister deri, at J anvende Tro for Hælbredelse af Syge. Utsaa en Samling af Stumper og Stykker fra mange andre Samfund.“

Disse Bemærkninger bleve fremsatte i Oprigtighed, i en velmenende Aand og ikke for at strides og kritisere. Ved første Øjekast faar det ogsaa Udseende af at være en stærk og velbegrundet Indvending. De her nævnte Kirkesamfund eksisterede alle, før Joseph Smith proklamerede sit Budskab, og eftersom Ingen kan benægte Ligheden mellem de nævnte Lærepunkter, falder det ganske naturligt for nogle Mennesker deraf at slutte, at Joseph Smith byggede Mormonreligionen paa Stumper og Stykker fra andre Kirker. Dette Argument vil ikke desmindre falde til Jorden ved nærmere Underfølgelse af „Stumperne“, baade enkelte og

samlende, og der vil være flere ubesvarede Spørgsmaal, naar Underjøgelsen er tilendebragt.

Lad os derfor overveje disse „Stumper“ i den Orden, hvori de ere nævnte: Den romersk-katholske Kirke gjør Fordring paa at have Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed; det gjøre ogsaa vi — Krav paa Myndighed, ja Ene-Myndighed for Jesu Kristi Kirke, da Gud ikke vilde tilstede, at hans Præstedømme ligger spredt rundt iblandt stridende og fjendtlige Samsfund. Fordringen paa fuld og Ene-Myndighed er den katholske Kirkes stærkeste Punkt og den Klippe, hvorpaa saa mange protestantiske Argumenter sønderbrydes. Derfor, hvis Joseph Smith tog den „Stump“ fra Katholicismen, da viste han god Dømmekraft ved sit Valg.

Dernæst tage vi Protestant-Stumperne, som frafjende den romerske Kirke Myndighed paa Grund af det almindelige Træfald. Vejrunderligt, som det synes, men det er ogsaa det kraftigste Punkt i den episcopale Kirke; thi i alt vedrørende Ceremonier, Læresætninger og Ritual er den episcopale og den katholske Kirke saa overensstemmende, at hvis det ene Punkt ikke var, saa kunde de godt være et og samme Samsfund. Men hvis den romerske Kirkes Fordring paa Myndighed er fejlagtig, saa har hverken den engelske eller nogen Kirke noget Krav paa at eksistere. Det svage Punkt i dette Argument er, at medens den engelske Statskirke benægter Roms Autoritet, paastaar den heller ikke selv at have Autoritet.

Saa er der Baptistskirken; den har een meget væsentlig Paastand, men ogsaa kun een, og det er Daaben ved Næddyppelse, hvilken er den eneste rette Form. Vi tro ogsaa paa denne, og vi ville her gjentage, at dersom Joseph Smith har betjent sig af Stumper, saa har han anvendt en vidunderlig Forsigtighed i Valget af dem, idet han har taget netop de bedste ud af de tre nævnte Kirkesamsfund.

Hovedlærdommen i Presbyterianernes Kirke er Naadens Forudbestemmelse eller Udvælgelse. Vi gaa ikke til den Yderlighed, men vi tro, at Mænd ere forordnede til at udføre visse Dele af Guds Værk.

Judaismens Styrke ligger i Jehovah-Dyrkelsen. Vi kunne i denne Artikel ikke behandle Guds Personlighed udsørligt, men maa lade det være tilstrækkeligt at sige, at Jødernes Gud er det gamle Testaments Gud, og Tilbedelsen af ham som den personlige Skaber og Opholder af Jorden var det, der stilte det udvalgte Folk fra Hedningerne i gamle Dage. Da Kristus aldrig proklamerede, at en ubegribelig, uformelig Gud og Fader skulde tage Pladsen efter ham, som havde ledet og hjulpet Israels Børn igjennem mange Aarhundreder, saa er det rigtigt og passende, at de Kristnes Gud ogsaa skulde være Jødernes Gud. De, som i Kristi Navn tilbede noget andet Væsen, indtage den uholdbare Stilling at antage Jesus som Guds Søn, men samtidig benægte, at Gud er hans Fader. Kristus fødtes som Jøde. Hans Gud var og er

Himmelens og Jordens evige Fader. Fra ham modtog Mojes Budet: „Du skal ikke have fremmede Guder for mig“. Lad Menneskene overveje, hvorledes denne Lov overtrædes, hvis de i hans Sted sætte en Træstøtte, en Sten eller støbt Metal, deres egne Hænders Frembringelser, som kun ere Produkter af deres egen Indbildning og deres egen Tankefabrikation.

Vi gaa derefter til det næste Punkt: Helbredelse ved Tro. Dette er et af „Christian Science“'s vigtigste Punkter og en sand og skriftmæssig Lærdom; men her saavel som ved Daab maa det ikke forglemmes, at Præstedømmets Fuldmagt er nødvendig for at kunne administrere i Evangeliets Ordinancer. Her komme vi til et Punkt, som kræver Dovervejelse: Ikke alene have vi fundet, at „Stumperne“ ere de væsentligste Punkter i de Kirkesamfund, som vi her have omtalt, men det Spørgsmaal fremstiller sig af sig selv: „Hvorafter kommer det, at disse „Stumper“ passe saa godt sammen? Dersom hver af vore Venner freudeles tror, at hans Aastand er den rette, lad os da spørge, hvorfra fik Joseph Smith den overordentlige Visdom, der var nødvendig for at kunne samle disse „Stumper“ til et harmonisk Hele, saaledes som de findes i „Mormonismen“?“

Et andet Spørgsmaal opstaar ogsaa her: „Hvordan kan det være, at der ingen gudsfornægtende eller kætteriske „Stumper“ eller Lærepunkter findes i „Mormonismen“? Hvorfra erholdt Joseph Smith en saadan Kundskab, at han udelod Spædeborns Fordømmelse, Frelse ved Naade alene og absolut For-Ordination, hvilke alle vare populære Lærdoms-punkter i hans Dage?

Ligeledes: Hvorfra fik Joseph Smith Idéen til Ny-Aabenbaring, dette i saa høj Grad upopulære Lærepunkt? Hvorfor indbefattede han det i „Mormonismen“, da det blev fremstillet til Spot og Foragt af verdsligvisse Hyrder, som sølte sig dygtige nok til at hjælpe sig selv uden Guds Ledelse? Og sidst, men ikke mindst: Hvorfra kommer det mægtige Vidnesbyrd og den Kundskab, som er saa værdifuld for enhver Sidste-Dages Hellig? Alle disse Spørgsmaal tilligemed flere andre kunne ikke besvares med Theorien om „Stumper“ og Stykker fra andre Samfund. Det vilde være absolut umuligt for en Mand i sin egen Visdom at opfinde et Religionsystem, som i mere end $\frac{3}{4}$ af et Aarhundrede har bestaaet Prøven mod alle de Argumenter, der ere blevne fremsat imod det. „Mormonismen“, som det behager Verden at kalde den, er i sig selv et harmonisk og fuldstændigt System, bygget paa Aabenbaring fra Gud, indeholdende alt, som er godt, medens det udelader alt, som strider mod Sandhedens Mand. Mænd maa i deres Visdom gjerne kalde det en Yderlighed, Indbildning og en absurd „Samling af Stumper“ eller andet; men de, som have annammet dette Evangelium og i Tro bedt Gud om Visdom, veed og bære Vidnesbyrd om, at det er den

fulde Sandhed, og at denne Kirke ikke er bygget paa døde Former, heller ikke sammensat af „Stumper“ fra andre Samfund, men lever med et saadant Liv, som alene Guds Aand kan give.

Alle de forskjellige Sekter i Kristenheden forsøge at gjøre noget godt, og ethvert Medlem vil sikkerlig blive belønnet for, hvad godt han gjør. Men istedetfor at besidde den Fuldkommenhed, som alene kan frembringes ved den levende Guds Aand i deres Midte, lukke de deres Dine for det Lys, som er aabenbaret fra Gud, og jamle om blandt Mangfoldigheden af Menneskelærdomme for deri at finde Sandheden, men faa hver kun en „Stump“. Det fuldkomne Evangelium er nødvendigt for at opnaa en fuldstændig Salighed og Ophøjelse. De Sidste-Dages Helliges Kundskab og deres Vidnesbyrd erhverves alene ved ærligt Arbejde, Undersøgelse og Bøn. Løftet er blevet givet til dem, „som bede i Tro, intet tvivlende“, og vi, een og alle, bære Vidnesbyrd om dets Opfyldelse.

Ældste Nephi R. Olsons Død.

(Fra Nordstjärnan.)

Atter har Døden brudt vor lille Kjæde, idet en af vore Medarbejdere i den svenske Mission, Broder Nephi Robert Olson, den 13. Februar om Morgenen maatte nedlægge Vandrestaven.

Br. Olson var fra Lowell, Wyoming, og ankom til Malmö den 18. Juli 1911. Han var da kun 19 Aar gammel og beskiftedes til at virke i Skaane Konference. Han arbejdede nogle Maaneder i Kristiansstads Gren, hvor han var flittig i at udsprede Bøger og Skrifter; senere forflyttedes han til Helsingborgs Gren og var da tilsyneladende sund og rask. Men et Par Uger, før han døde, klagede han over besværligt Vandedræt og Smerte i højre Side af Lungeregionen, hvorfor en Læge konsulteredes, og efter en grundig Undersøgelse raadede han til at indlægge Br. Olson paa Helsingborgs Hospital, hvilket skete. Her fandt Lægerne det nødvendigt at tappe ansamlet Vand ud af hans Lunger, og efter at der var fjærnet to Liter af dette, følte han sig saa meget bedre, at han fattede Haab om snart igjen at blive fuldkommen rask. Men tidlig om Morgenen den 13. Februar begyndte hans Næse pludselig at bløde, og samtidig fik han et let Høsteanfald, der hurtig medførte Døden. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at den ene Lunge var fuldstændig forteret. Hurtigst muligt blev der truffet Forberedelser til Hjemsendelsen af Br. Olsons Støv. Liget balsameredes, iført en passende Dragt, og nedlagdes i en Zinkkiste, der sattes i en solid Egetræskiste. Med Dampskibet „Hellig Olav“, som afgik fra Kjøbenhavn den 22. Februar, førtes det til New York for derfra at befordres videre til Wyoming.

Ældste Gustaf E. Olsen fra Glencoe, Idaho, som netop var rede til at rejse hjem, fik det Hverd at ledsage de jordiske Levninger til Bestemmelsesstedet. — Maa Herren trøste den Hedengangnes Forældre og Paarørende. En stor Skare deltagende Trostøttende og Medarbejdere i Missionen ønske Fred over hans Støv.

 Fredag den 15. Marts 1912.

Sydpolen er naaet!

I „Stjernen“ Nr. 19 for 1. Oktober 1909 findes der en Artikel med den opsigtsvækkende Overskrift: „Nordpolen er naaet!“ Efterretningerne om denne Opdagelse spredtes med Lynets Fart over hele Verden og blev i nogle Dage det eneste Punkt, hvorom Interessen samlede sig, og her i Danmarks Hovedstad fejrede man den formentlige Opdager, Dr. Cook, med Fester og Uresbevisninger. Da Festruisen var overstaaet og man vaagnede til Bevidsthed, viste det sig imidlertid, at det Hele var en Mystifikation og Helten en Bedrager, om end Bedrageriet ikke var overlagt. Naar nu Navnet Cook nævnes, saa tænker man ikke paa den hæderkrandsede Hero fra Nordpolen, Amerikaneren Dr. Cook, men paa Svindleren, som bedrog hele Verden. Det er nu 2¹/₂ Aar siden, og om Nordpolsspørgsmaalet har der efter Pearys Hjemkomst været stille. Derimod er i den Tid Sydpolens Opdagelse bleven omfattet med større Interesse end tidligere. Nye Expeditioner ere blevne udrustede, der have draget sig de tidligere Expeditioners Uheld og Fejltagelser til Nytte, og de mange Forbedringer i Kommunikations- og Transportmidlerne have selvfølgelig ogsaa været til stor Fordel for de senere Forsøg.

Saa fattes pludselig hele Verden i Bevægelse, da Telegrafens den 8. Marts bragte Efterretning om, at Nordmanden Roald Amundsen havde opdaget Sydpolen og havde opholdt sig der fra 14.—17. December 1911. Samtidig med ham var Englænderen Scott paa Vej med det samme Maal for Øje; fra ham er der til Dato intet hørt, men Amundsen er dog af den Mening, at Scott ogsaa har naaet Sydpolen, om end lidt senere end han selv.

Vor Blads tillader ikke en detailleret Meddelelse om denne vor Tids betydeligste Opdagelse; vi ville kun i Korthed meddele, hvad et Blad siger derom: „Det var ved Sommertid 1910, at Roald Amundsen afsjelede med sin Expedition om Bord i Ishavsveteranen „Fram“. Det nordlige Polarhav var hans Maal. Følgende Polarstrømmen, som glider fra Afriens og Nordamerikas Kyster over Polen ned langs Grønlands Østkyst, skulde „Fram“ naa den samme Vej som den, Nansen tilstræbte at gaa. Udgangspunktet skulde dog denne Gang vælges noget østligere ud for Alaska for ret at komme ind i den Del af Strømmen, som passerede selve Nordpolen. Med Andren erfarede man senere, da Amundsen var kommen til Sydhavet, hvor det var hans Hensigt at foretage Havunderjøgelse, forinden Nordpolsfarten tiltraadtes, at han foreløbig havde opgivet denne for at tage til Sydpolen.

Grunden hertil var vel i første Række den, at Interessesen for Nordpolsepeditioner i Øjeblikket var kølnet ikke saa lidt efter Pearys og Cooks Færd. Skjøndt Amundsen havde erklæret, at det at naa selve Polen ikke var hans Maal, men at Polarrejsen gjaldt Udforskningen af selve Havet, kan dog ingen være i Tvivl om, at han haabede samtidig med Nordishavets Udforskning at kunne sætte den glimrende Rekord med Skib at passere „Jordens store Nagle“.

Den 6. September 1910 ankom „Fram“ til Madeira, og først her meddelte Roald Amundsen sine Ledsgagere, at han havde ændret sin Plan og agtede sig til Antarktis for om mulig at vinde Sejrens Palme. Med Begejstring modtoges denne Efterretning af det hele Mandskab, der alle lovede at gøre deres Yderste for at faa et godt Resultat. „Fram“ stævnedes Syd paa, medens man hjemme i Norge som andet Steds i Verden modtog Efterretningen om Expeditionens nye Maal med Undren — og snart efter med Bifald.

„Fram“ stævnedes saa ned imod Ross-Havet — den store Bugt, som skyder sig ned mod Sydpolarlandenes Indre. Det var jo herfra, at baade Borchgrevink, Scott og Shackleton havde gjort deres Fremstød mod Sydpolen, og herfra vilde nu Nordmændene ogsaa foretage deres Fremstød — samtidig med, at Scott jo forsøgte sig mod det samme Maal. „Fram“ dampede altsaa ned i Ross-Havet mod Kong Edward VII's Land, som ingen endnu havde betraadt, og foran hvilket den store Isbarriere laa som en vældig Formur. Her mødte „Fram“ den 4. Februar 1911 i Whale Bay Scotts Skib „Therra Nova“, som førstgjæves havde forsøgt at sætte nogle af den engelske Expeditions Deltagere i Land. Det lykkedes imidlertid Amundsen at anlægge sit Winterkvarter paa 78° 40' S.B. og 16° V.L., hvorefter „Fram“ afsejlede til Sydamerika.

Medens Scott vilde gaa over Indlandsisen ved Hjælp af Heste, holdt Amundsen sig til den gamle Methode med Hunde. De to Expeditioners Udgangspunkt laa 650 Kilometer fjernede fra hinanden, men Scotts var 136 Kilometer fjernere fra Sydpolen end Amundsens. Det laa nemlig vestligere i McMurda Sundet. At Amundsen har naaet Sydpolen er efter de sidste Depecher givet; men hvorledes det forholder sig med Scott, kan der i Øjeblikket intet siges om, saalidt som man har Klarhed over, hvorfra de Rygter stamme, som sige, at ogsaa han har været ved Sydpolen“.

Kapt. Roald Amundsen blev født nær Sarpsborg i Norge i 1872 og var allerede som ung Student fuldt af en brændende Lyft til Eventyr. Han tog Styrmandsexamen og deltog derefter i den belgiske antarktiske Expedition fra 1897—99 under den dygtige Leder Løjtnant Adrien de Gerlache. Fra 1903 til 1905 foretog han sammen med den danske Marine-løjtnant Gotfred Hansen sin berømmelige Færd gennem Nordvest-

passagen paa sin Fagt „Gjøa“, hvor han fortlagde store Stræfninger af før ukjendte Regioner og fandt den magnetiske Nordpol, ligesom han fandt før ukjendte Estimostammer og berigede Videnskaben med mange Ting baade fra Hav og Land og fastslog Theorier som korrekte, medens andre erstattedes af bedre. Nu har han plantet det norske Flag paa Sydpolen saa nær det virkelige geografiske Punkt, som de bedste Observationsinstrumenter og menneskelig Videnskab kan fastslaa det, og han vil antagelig være villig til at udlevere sine Journaler til Bedømmelse af kompetente Mænd, saaledes at lignende uhyggelige Esterpil kunne undgaaes som dem, der fulgte paa Cooks Paastand om at have opdaget Nordpolen.

Mere og mere tillader Gud Menneskets rastløse Mænd at blive Medvidere i Skaberens Hemmeligheder; thi med det Kjenndskab, vi i Dag have naaet angaaende vor Klodes to Poler, er et Slør af Mysteri draget tilside, der giver Menneskeaanden klarere og nye Felter til videre Udvikling og mere tilfredsstillende Besvarelse af andre „Hvad og Hvorfor“. Det er vistnok nu en Kjendsgjærning, at Sydpolen er naaet, og efter en kort Frist er det den kjække Nordmands Agt at besøge Nordpolen og om mulig at afløre Hemmeligheden, der endnu hviler over denne Region.

Missionsnyheder.

Præs. Anthon H. Lund er nu rask igjen. Det glæder os at erfare, at Broder Lund efter et kort Ophold ved Stillehavskysten fuldstændig har gjenvundet sit Helbred og atter er vendt tilbage til sit travle Virke blandt sine Brødre i det Første Præsidentskab. Vi takke Gud derfor og bede, at Præsident Lund maa blive iblandt os i mange Aar endnu; han er een af de saa Mænd her i Verden, om hvem man kan sige: „Han elstes af alle, fordi han elsker alle.“

»Mormonens Offer« i Narvik. Ældste John Evensen skriver: „Enhver Mand, Kvinde og Barn her i Narvik har maaste set den „berømtelige Film“, kaldet „Mormonens Offer“, men den intelligente og tænkende Del af Befolkningen lader sig ikke, som de fanatiske Trønder, narre til at tro saadant „Stof“. Her synes Billederne ingen Skade at have gjort, tvertimod have de vakt ny Interesse for os og ere blevne et Middel til mange gode Samtaler med Individuer, som ellers vilde have ladet os gaa ubemærkede forbi. Vi have nu omdelt vor Traktat „Den Fremmede fra Besterland“ over hele Byen og truffet adskillige, der nære Interesse for vore Lærdomme, men mangle Mod til at udsætte sig for den Spot, der er forbundet med at slutte sig til os. Næsten alle vore Møder her i Winter ere blevne holdte i private Huse da vi paa Grund af Præsternes Modstand ikke kunde faa lejet noget større Lokale. Vi have afholdt nogle Møder i de Sociales Læseværelse i Methodistkirkens Kjælderetage; men

nu have Methodisterne sat en Stopper for os der, uagtet vi havde lejet det af Socialisterne. Vi tabe dog ikke derfor Modet, men ville gjøre vor Pligt og overlade Udfaldet til ham, hvis Tjenere vi ere."

»Samaritanen« i Missionens Hovedkvarter. »Samaritanen« kaldes et Velgjørenhedsselskab, der er dannet af varmhjertede Borgere og Embedsmænd i Kjøbenhavn med det Formaal at afhjælpe Nøden blandt de Arbejdsløse her i Staden, hvis Antal hver Vinter beløber sig til mange Tusinder. Hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag bespises gennemsnitlig 700 Mennesker, Mænd fra 9—10³⁰ Formiddag, Kvinder og Børn fra 11—2 Eftermiddag. De faa alle saa meget de kunne spise af Byggrønsgrød med Mælk samt Rugbrød med Margarine. Som Ledere for det Hele staar den 82 Aar gamle Oberst Jensen og Toldkontrollør Schulzer, henholdsvis som Chef og Kasserer, og disse bistaaes af en Del Herrer og Damer, der alle antage sig Sagen som en behagelig Kristningspligt. Udgifterne bestrides ved frivillige Bidrag. Selskabets Virksomhed er fordelt i 3 Distrikter, nemlig Nørrebro, Østerbro og Christianshavn, under en fælles Bestyrelse. For Nørrebros Bedkommende rejste der sig betydelige Vanstieligheder ved at skaffe det nødvendige Lokale, der tidligere kostede 12—1400 Kroner aarlig, og denne Sum skulde nu yderligere forhøjes; Bestyrelsen var derfor nødt til at søge andet Steds hen. Da den forgjæves havde banket paa alle de Steder, hvor den mente, der var nogen Mulighed for at faa Udgang, henvendte den sig til os. Missionsautoriteterne i Forening med det lokale Præstedømme overvejede grundig Sagen og enedes om, at vi vilde overlade dem vort Lokale. Vor store Mødesal bruges altsaa til Spisesal hveranden Dag, og i Kælderen er Kjøkkenet indrettet. Alt gaar for sig i bedste Orden; Embedsmænds Husfruer og Døtre betjene ved Bordene, og Fred og Stilhed hersker under hele Spisetiden. Noget af Byens Blade omtale den røsværdige Generøsitet, vi have udvist i denne Sag, der burde ligge Folketirken nærmere end os, som jo ikke faa Lov at henregnes til Kristne. Men de henimod 60 prægtige Kirker og et Utal af Missionshuse i Kjøbenhavn gave alle Præstens eller Levitens Rolle: „Vad den Saarede ligge“, medens vi med Glæde gave Samaritanens.

Bespisningen paabegyndtes Lørdagen den 27. Januar og vil sandsynligvis vedblive til de sidste Dage af Marts. Lokalerne ydes gratis, og Udgiften indskrænkes altsaa til Lys og Varme. Det, der paa denne Maade spares, sætter Samaritanen istand til at mætte saa mange flere Sultne.

Skal Kjærlighed sin Prøve staa,
Saa maa den til sin Tjende gaa,
At elske den, som elsker dig,
Det kan en Hedning magelig.

Søndagskolerens Program for April 1912.

For 1., 2. og 3. Klasse's Lektier se Side 92 i „Stjernen“'s 60. Aargang. Tag 2. Klasse's for 1., 3. Klasse's for 2. og 4. Klasse's for 3. Klasse's Lektie.

4. Klasse.

10. Lektie: Den gudfrygtige Cornelius ser en Engel og sender Bud til Peter — Peters Syn — han gaar ned til Cæsarea — hans Prædiken til Cornelius og andre Hedninger — de annamme Anden og døbes derefter. Ap. Gj. 10. Kap.
11. Lektie: Peter forsvarer sin Dngang med Hedningerne — Disciplene prædike her og der — mange ombendes — Barnabas henter Saulus til Antiochia — Agabus profeterer — Almisseer samles til de Kristne i Judæa. Ap. G. 11. Kap.
12. Lektie: Herodes lader Jakob dræbe og Peter fængsle — Peter frelles ved en Engel — Herodes Gjerninger, Stolthed og Endeligt — Guds Ords Fremgang — Barnabas og Saulus rejse og tage Johannes Markus med sig. Ap. Gj. 12. Kap.

Symboler og Tal.

Af W. Sægate i »Millennial Star«.

Den hellige Skrifts Symboler have Hentydning til Personer, Steder eller Ting, som ved Guds særlige Bestemmelse billedligt fremstille et eller andet, henhørende til Menneskehedens Frelse eller hans goddommelige Hensigter med Verden. Disse Symboler og Billeder ere mangfoldige, eftersom nogle enkelte ikke kunne beskrive det Modbillede, som det var Hensigten at klargjøre. Der er f. Ex. Baastelammet, som var Symbolet eller Modbilledet af Kristus. Derfor finde vi i Skriften først typiske Personer som Adam, Enoch, Melchizedek, Isak o. s. v.; dernæst typiske Klasser af Personer som Israelliter, deres førstefødte Søn, Frigivelse ved nærmeste Slægtning, frivillig Trældom o. s. v.; derefter lejlighedsvis typiske Ting som Noahs Ark, Jacobs Stige, Kobberlangen o. s. v.; endvidere diverse typiske Institutioner som Omstørelsen, Fristed for Flygtninge, ikke binde Munden til paa den Dye, som tærster o. s. v.; endelig typiske Steder som Kanaan, Zion, Zoar o. s. v. Saa kommer typiske Redskaber som Pagtens Ark, Krukken med Manna, Bordet med Skuebrodene, og som Tillæg hertil var der typiske Dyringer saavel som typiske Aarstider og Tider. For alle dem, som kunne bedømme Meningen af disse forstjellige Symboler, er det gamle Testamente ikke en uinteress-

jant Historie, men derimod fyldt med de mest brugbare Instruxer vedrørende Kristus og Kirken. Disſes fuldkomne Forſtaaelſe danner det „Livſens Brød“, ſom opbygger og styrker Troen paa Evangeliet uden i ringeſte Maade at formindſke „Ordets Mælt“: de ligefremme og ſimple Sandheder af Evangeliet, hvorved de Hellige i deres Troſ ſpæde Barn- dom og Svaghed velſignes og styrkes.

Men der er ogſaa andre vægtige Symboler og Tal, ſom have frem- kaldt mange Spekulationer; ſaaledes adſkillige Tal, der nævnes i den hellige Skrift, og af hvilke endog nogle ere blevne gjorte til Gjenſtand for guddommelig Aabenbaring i vor Tid. Det 77. Kap. af Pagens Bog behandler nogle af diſſe, men der findes andre, hvis Udlæggelſe og Betydning i større Grad kan udſindes af os ſelv ved Hjælp af Stu- dium og grundig Overvejelſe. Tag ſaaledes f. Ex. Anvendelſen af Tal- let 7 i Biblen, og det vil blive let forſtaaeligt for ſelv den meſt over- fladiske Studerende, at der ligger en virkelig Henſigt og ikke en Tilfæl- dighed til Grund for dets Brug der.

Fra den virkelige Begyndelſe var der 7 Dage i en Uge. Gud lagde 7 Dage til ſin lovede Overbærenhed med den gamle Verden (1. Moſeb. 7: 10); 7 Par af hver af de rene Dyr toges ind i Arken; der var 7 frugtbare og 7 Hungersaar i Egypten, ligeſom Emblemerne af diſſe vare 7 (1. Moſeb. 41 Kap.).

Hos Jøderne var der ikke alene en 7. Dags Sabbat, men hvert 7. Aar var et Sabbatsaar eller et Hvileaar, og hver 7 Gange 7 Aar var et Jubelaar. Det uhyrede Brøds Feſt og Tabernakelfeſten fejredes i 7 Dage. Guldhjeſtagerne havde 7 Arme; 7 Præſter med 7 Trompeter gik 7 Gange rundt om Jeriko. I Johannes' Aabenbaring finde vi 7 Kirker, 7 Hjeſtager, 7 Aander, 7 Stjerner, 7 Segel, 7 Trompeter, 7 Tordener, 7 Kar, 7 Plager og 7 Engle til at udøſe dem over Dyret med de 7 Hoveder. Den menneſkelige Indbildning har dannet mange Meninger, den ene mere afvigende end den anden, med Henſyn til Bru- gen og Betydningen af Tallet 7. Adſkillige af diſſe Opfattelſer ere til ſtor Hjælp, men endnu er man ikke kommen til nogen paalidelig og ſymmetriſt Enhed, ſelv blandt de meſt højlærde Mænd.

Vi vide, at Gud ofte har ſtjult ſine endelige Henſigter i Symboler, Tal og mørke Taler, og at han har aabenbaret diſſe til ſit Folk, naar den beſtemte Tid kom til deres Aabenbarelſe. Her ſe vi paany Nød- vendigheden af ny Aabenbaring; thi ſaadanne Ting ere ſkrevne til vor Oplysning og Lærdom.

Paa Den Patmos blev Babylon ſom Symbol givet til Apofſten Johannes Aarhundreder efter, at den virkelige By Babylon var lagt i Ruiner; 19 Aarhundreder ere ſvundne, men endnu lives og ſtrides man med Henſyn til Meningen med Modbilledet og de Ting, ſom henhøre dertil. Gud vil i ſin egen Tid pege med ſin anklagende Finger forme-

delst Aabenbaring, og det vil blive hans Røst og intet Menneſkes, der vil udtale det fordømmende: „Mene Mene Tefel Upharſin“. De Sidſte-Dages Hellige glæde ſig ved at vide, at i Guds Dine er der ingen ſaadan Ting ſom en fuldendt hellig Kanon eller Skrift. Det kan ikke benægtes, at der er mange og ſtore Myſterier, ſom menneſkelig Forſtand ikke uden Guds Aand og Aabenbaring kan fatte og heller ikke fuldt forſtaa, naar de ere opklarede; men det er ikke andet, end hvad vi kunne forvente, naar vi tage de Ting i Betragtning, hvorom der tales i Skrifterne. Vi veed, at Gud er et ubegribeligt Væſen, underfuld i alle ſine Gjerninger, ufattelig i ſine Hensigter; hvordan kunne vi da forvente, at ſaadanne ſtore Ting kunne bringes ned til vort Standpunkt med dets begrændſede Begreber?

Det er Sandhed, at vi, ſaa længe vi leve her i Dødeligheden, maa finde os i kun delviſ at forſtaa og fatte, men ſelv den Kundſkab maa gives os af Gud, ellers er det ikke Kundſkab. En fuldſtændig og tilſtrækkelig Opfattelse af Guds Hensigter er reſerveret ſom en af Hovedtingene i vor Fryd og Lykſalighed paa den anden Side af Graven, naar alt det Høje og det Dybe, overfor hvilket vi nu ſtaa forundrede, ſkal blive klart og letfatteligt for os. For at ſaa en rigtig Forſtaaelse af hellige Ting bør vi gjøre Forſkjel paa ſaadanne Ting, ſom ſtaa over Fornuften, og ſaadanne, ſom gaa imod Fornuften. Nogle ſtaa over Fornuften, fordi de ere overnaturlige og ligge ſaa fjærnt fra vore Fatteevner, hvorimod de, der gaa imod Fornuften, indbefatte Modſigelser og modtages af os med Ulyſt og Mistro. Det er derfor naturligt, at ſelv om vi hverken kunne eller ſtulke tro og antage noget, ſom er imod Fornuften, ſaa maa vi maaffe tro og antage Ting, ſom ſtaa over vor Fornuft; thi det eneſte Beviſ, vi kunne give paa vor Erkjendelse af Guds Storhed og Ufejlbarehed, er at antage og bifalde, hvad han med ſin egen Autoritet ſiger er ſaaledes. Derfor er det Guds Aand, ſom leder ind i al Sandhed, men kun gradviſ og i Forhold til vor egen Kapacitet.

Alle Guds Sandheder ſtaa rene, tydelige og frie for alle Abſurditeter og Modſigelser, og ſelv om de end undertiden kunne ſynes dunkle og myſtiſke for os, ſaa ſaa vi netop derved en god Lejlighed til at øve vor Tro. Derſom alt, hvad der er aabenbaret angaaende Gud, var klart for vor indſtrænkede Opfattelse, da kunde det hverken lære os eller paa paſſende Maade repræſentere det, ſom vi anſe for at være infinitivt eller uendeligt.

Bore Følelſer ere Stjerner, der kun vejlede, naar Himmelen er klar. Troen derimod er et Kompaſ, der viſer den rigtige Vej ſelv gjen- nem det tætteste Mørke.

Jean Paul.

Antifiser.

Hovedhjerne i Utah. Utah har ifølge den sidste officielle Statistik for 1910 53 Byer. Salt Lake City, den største By, har en Befolkning paa 92,777 og Ogden, den næststørste, har en Befolkning paa 25,580. Provo og Logan har henholdsvis 8,925 og 7,522 Indbyggere. De er de eneste Byer, der har over 5,000. Der er 11 Byer, der har fra 2,500 til 5,000 Indbyggere, og 38, der har mindre end 2,500 Indbyggere. Den samlede Befolkning i de 53 Byer er 219,727 eller 58.0 Procent af Befolkningens Totalantal. Utah har 27 County'er (Amter). Det stærkest befolkede er Salt Lake County med 131,426. Staten Utahs totale Landareal er 82,184 Kvadratmile (eng.) Det gennemsnitlige Antal Personer paa hver Kvadratmil var i 1910 4.5 Det gennemsnitlige Antal for de kontinentale Forenede Stater var i 1910 30.9 paa Kvadratmilen.

Befolkningen i Utah udgjorde i 1900 276,749 og var i 1910 373,351 Personer ifølge den officielle Statistik. Det er saaledes en Forøgelse af 96,602 eller 34.9 Procent. De Hvides Totalantal var i 1910 366 602 og i 1900 272,465. Den indfødte hvide Befolkning var i 1910 303,198 og i 1900 219,661. De indfødte Forældre udgjorde i 1910 171,671 og i 1900 104,026. De udenlandske Forældre udgjorde i 1910 131,527; der var i 1900 115,635. — Den hvide Befolkning af Udlændige var i 1910 63,404; i 1900 var der 52,804. Negrene var tilstede i et Antal af 1,143 i 1910; i 1900 udgjorde de kun 672. Af alle andre Blandinger var der et Antal af 5,606 i 1910, en Forøgelse af 1,994 siden 1900 eller den Gang 3,612.

Dødsfald.

Marit Olsen, født paa Tingvald den 21. November 1824, afgik ved Døden i Trondhjem den 6. Januar 1912 af Alderdomssvaghed. Hun og hendes Mand annammede Evangeliet i Christiansfund den 17. Oktober 1899, hvor han døde den 27. Januar 1908. Efter Mandens Død boede hun hos en Datter i Trondhjem. Paa det sidste var hun baade døv og blind, men var altid glad for Evangeliets Lys, som hun havde annammet. Medens Manden levede, stod hendes Hjem stadig aabent for Herrens Tjenere, som altid bødtes Velkommen til det Bedste, Huset formaaede. Begravelsen foregik med stor Højtidelighed under Ledelse af Konferencepræsident F. Mickelsen, der ogsaa indviede Graven. Trondhjems Sangkor medvirkede, og passende Taler holdtes. Den hele Handling gjorde et godt Indtryk paa alle de Tilstedeværende.

Dorthea Tomsen afgik ved Døden den 17. Januar 1912 i sin Grandson Niels Larsens Hjem i Ashton, Idaho. Hun blev født den 29. September 1821 i Tørs Sogn, Hjørring Amt, Danmark. I Forening med sin Mand annammede hun Mormonismen i 1856 og emigrerede til Utah 1872, hvor de først bosatte sig i Richmond, Utah, flyttede derefter til Mint-Creek, Idaho, og levede de sidste Aar i Moresvill, Idaho. De havde begge gennemlevet Pionerlivets mange Besværligheder. Hun efterlader sig 4 Børn, 32 Børnebørn og 73 Børnebørnsbørn. Begravelsen foregik under stor Deltagelse fra de mange Venner og Bekjendte, som vare mødte for at hde den sidste Tribut af Agtelse og Kjærlighed til den trofaste Hedengangne.

Tankeprog.

Den, der giver sig til at forhandle med Synden, er allerede besejret.

Paa Fornærmelser bør Lyngdeloven anvendes: den Vægt, der kan tillægges dem, afhænger af den Højde, fra hvilken de komme.

Missionærernes Rapport for Februar 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Brevbrev omfatte	Bøger omfatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Maeder afholdte	Døbte	Ordbitlere	Børn vedtagne
Christen W. Jensen	Nalborg	16	9012	130	2718	387	57	1		1
Peter C. Rasmussen	Narhus	22	13833	69	4998	365	99	2		1
Richard C. Miller	Kjøbenhavn	25	16582	190	11618	596	104	2	1	8
Hjrum D. Jensen	Bergen	15	6739	295	3634	573	70			
John Halvorsen	Kristiania	30	10516	309	3516	901	162	10		1
Fred. C. Mickelsen	Trondhjem	9	7326	257	2326	459	43	1		
Totalsum for Missionen		117	64008	1250	28810	3281	535	16	1	11

Indhold:

Hjemmet og Kirken ere begge Guds-	Søndagskolernes Progr. for April	
huse 81	1912	92
„Stumper“ af Religion 84	Symboler og Tal	92
Ældste Nepht N. Olsons Død 87	Notitser	95
Redaktionelt:	Dødsfald	95
Ehnpolen er naaet 88	Missionærernes Rapport for Fe-	
Missionærnyheder 90	bruar 1912	96

Udgivet og forlagt af Andrett Jensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn W.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).